Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (трети състав)

16 май 2012 година*

„Публична служба — Задължение за съдействие — Членове 12а и 24 от Правилника — Психически тормоз от страна на пряк ръководител“

По дело F-42/10

с предмет жалба, подадена на основание член 270 ДФЕС, приложим в областта на Договора за ЕОАЕ съгласно член 106а от него,

Carina Skareby, длъжностно лице в Европейската комисия, с местожителство в Louvain (Белгия), за която се явяват S. Rodrigues и C. Bernard-Glanz, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н J. Currall и г-н J. Baquero Cruz, в качеството на представители,

ответник,

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (трети състав),

състоящ се от: г-н S. Van Raepenbusch (докладчик), председател, г-н R. Barents и г-н K. Bradley, съдии,

секретар: г-жа W. Hakenberg,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 ноември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалба, постъпила в секретариата на Съда на публичната служба на 3 юни 2010 г., г-жа Skareby иска отмяната на решението на Европейската комисия от 23 юли 2009 г., с което е оставено без уважение искането ѝ за съдействие с оплаквания от психически тормоз, и доколкото е необходимо, отмяната на решението на органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) от 19 февруари 2010 г. за отхвърляне на подадената от нея административна жалба.

* Език на производството: английски.

Правна уредба

2 Член 41, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз относно „право на добра администрация“ гласи:

„Това право включва по-специално:

а) правото на всяко лице да бъде изслушвано преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него;

[…]“.

3 Член 12а от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) гласи:

„1. Длъжностните лица се въздържат от всяка форма на психически или сексуален тормоз.

2. Длъжностното лице, което е станало жертва на психически или сексуален тормоз, не може да претърпи никакви неблагоприятни последици от страна на институцията. Длъжностно лице, което даде показания относно психически или сексуален тормоз, не може да претърпи никакви неблагоприятни последици от страна на институцията, при условие че е действало добросъвестно.

3. „Психически тормоз“ означава всяко непристойно поведение, осъществявано през определен период от време, многократно или систематично, и изразено чрез физически действия, писмено или устно, с жестове или други действия, извършени умишлено, които могат да уронят личността, достойнството или накърнят физическата или психологическата цялост на друго лице.

[…]“.

4 Съгласно член 24 от Правилника, в редакцията му, приложима към обстоятелствата по делото:

„Общностите оказват съдействие на всяко длъжностно лице, по-специално в производства срещу всяко лице, отправящо заплахи, обиди или клеветнически действия или твърдения, или нападение срещу личността или имуществото, на които длъжностното лице или член от неговото семейство е подложено поради длъжността, която заема, или служебните му задължения.

Те дължат солидарно обезщетение на длъжностното лице за вредите, претърпени от него в такива случаи, доколкото длъжностното лице само не е причинило умишлено или с груба небрежност вреди и не е успяло да получи обезщетение от виновния“.

Обстоятелства в основата на спора

5 Жалбоподателката е длъжностно лице в Европейския съюз от 1 декември 1996 г. От 18 април 2003 г. е назначена в делегацията на Комисията в Алмати (Казахстан). Тъй като впоследствие Киргизстан приема т.нар. „регионализирана“ делегация, на 19 април 2004 г. жалбоподателката е назначена в Бишкек (Киргизстан). Във вербалната нота от 8 юни 2004 г., с която тя е представена на министъра на външните работи на Киргизстан и на дипломатическата общност в тази държава, е посочено, от една страна, че тя ще заема позицията на „ръководител на секция с ранг шарже д’афер ad interim, временно изпълняващ функциите на ръководител на делегацията в негово отсъствие“, който остава акредитиран в Киргизстан, а от друга страна, че

„регионализираната делегация в Бишкек е подчинена на [регионалната] делегация на Комисията […] в Алмати“. През август 2007 г. жалбоподателката се връща в главна дирекция (ГД) „Външни отношения“ на Комисията в Брюксел (Белгия).

6 С писмо от 10 ноември 2008 г. жалбоподателката подава искане за съдействие на основание член 24 от Правилника (наричано по-нататък „искането за съдействие“), в което се оплаква, че е жертва на психически тормоз от страна на двамата си преки ръководители, които последователно заемат поста ръководител на делегацията на Комисията в Казахстан (наричани по-нататък съответно „първият ръководител на делегацията“ и „вторият ръководител на делегацията“). По този повод тя иска да се образува производство за административно разследване с цел да се установят обстоятелствата на твърдения психически тормоз. Според изложеното в писмото действията, в които се упреква първият ръководител на делегацията, се отнасят към периода от април 2003 г. до септември 2005 г., а тези на втория ръководител на делегацията са се случили в периода между октомври 2005 г. и август 2007 г., когато жалбоподателката се връща в седалището на Комисията в Брюксел.

7 С писмо от 28 ноември 2008 г. жалбоподателката предоставя допълнителна информация към искането за съдействие. Там тя уточнява по-специално че първият и вторият ръководител на делегацията систематично са пренебрегвали и омаловажавали нейната роля в рамките на делегациите в Алмати и Бишкек, което според нея е уронило личността и достойнството ѝ пред общуващите с нея представители на правителствата на Казахстан и Киргизстан, посолствата на държавите — членки на Съюза, както и международните и неправителствените организации в тези страни.

8 Вследствие на искането за съдействие, с писмо от 4 март 2009 г. Комисията уведомява жалбоподателката, че е възложила на Службата за разследвания и дисциплинарни въпроси на Комисията (наричана по-нататък „IDOC“) да започне административно разследване на твърденията за психически тормоз срещу втория ръководител на делегацията. Със същото писмо Комисията уведомява жалбоподателката за отказа си да започне разследване срещу първия ръководител на делегацията, с мотива че жалбоподателката не е подала искането за съдействие в разумен срок.

9 С писмо от 28 май 2009 г. жалбоподателката подава жалба на основание член 90, параграф 2 от Правилника срещу решението на Комисията от 4 март 2009 г. в частта му, с която е отказано образуването на разследване срещу първия ръководител на делегацията. С решение от 31 юли 2009 г. Комисията отхвърля тази жалба. На 13 ноември 2009 г. жалбоподателката подава жалба срещу посоченото решение от 4 март 2009 г. Жалбата е уважена и обжалваният отказ е отменен от Съда на публичната служба (Решение от 8 февруари 2011 г. по дело Skareby/Комисия, F-95/09, наричано по-нататък „Решението по дело Skareby“).

10 Междувременно с писмо от 23 юли 2009 г. Комисията уведомява жалбоподателката за заключенията на IDOC в доклада от образуваното срещу втория ръководител на делегацията административно разследване (наричан по-нататък „докладът от разследването“). Според тези заключения твърденията за тормоз не са доказани и разследването следва да приключи без дисциплинарни последици. В същото писмо Комисията уведомява жалбоподателката и че при това положение решава да не продължи производството по искането за съдействие и прекратява преписката по него.

11 С писмо от 26 октомври 2009 г. жалбоподателката подава жалба на основание член 90, параграф 2 от Правилника срещу решението на Комисията от 23 юли 2009 г. за прекратяване на производството по искането за съдействие, която жалба е отхвърлена от ОН на 19 февруари 2010 г.

Искания на страните и производство

12 Жалбоподателката моли Съда на публичната служба:

— да обяви жалбата за допустима,

— да задължи Комисията да представи доклада от разследването, както и приложените към него доказателства,

— да отмени решението на Комисията от 23 юли 2009 г., с което е отхвърлена жалбата ѝ за психически тормоз срещу втория ръководител на делегацията, и доколкото това е необходимо, да отмени и решението на ОН от 19 февруари 2010 г., с което е отхвърлена нейната административна жалба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

13 Комисията моли Съда на публичната служба

— да отхвърли жалбата като недопустима или при всички случаи като неоснователна,

— да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

14 В жалбата си жалбоподателката моли Съда на публичната служба да изиска от Комисията да представи доклада от разследването, както и приложените към него доказателства, за да провери дали административно разследване действително е било проведено.

15 В писмената си защита Комисията твърди, че не е в състояние да представи на жалбоподателката посочените документи, тъй като в тях се съдържат защитени лични данни, чието оповестяване би засегнало интереси на трети лица. Въпреки това Комисията заявява, че е готова да предостави на Съда на публичната служба поверителен вариант на тези документи, ако последният изиска това с мотивирано определение. Комисията обаче обръща внимание на Съда на публичната служба върху трудностите да се представи неповерителен вариант на тези документи, тъй като твърдените обстоятелства на психически тормоз са се случили в малка административна структура, поради което заличаването на имената на свидетелите не би попречило на тяхното идентифициране по други специфични данни.

16 С мотивирано определение от 6 април 2011 г., постановено на основание член 44 от Процедурния правилник, Съдът на публичната служба поканва жалбоподателката да изложи становището си по поставения от Комисията въпрос за поверителността на доклада от разследването и документите, на които той се основава. Със същото определение Съдът на публичната служба изисква от Комисията да представи доклада от разследването и посочените по-горе документи, като уточнява, че до произнасянето му по тяхната относимост и поверителност те няма да бъдат предоставяни на жалбоподателката или на нейните адвокати.

17 С писмо, получено в секретариата на Съда на публичната служба на 18 април 2011 г., Комисията внася доклада от разследването и исканите документи, а на 26 април жалбоподателката представя становище по твърденията за тяхната поверителност.

18 След запознаване с доклада от разследването и другите представени от Комисията документи и с оглед на основанията, изложени в жалбата, Съдът на публичната служба приема, че относим за разрешаване на спора е единствено докладът от разследването. Освен това Съдът на публичната служба счита, че доколкото е съставен в резултат от проведено разследване за тормоз, този доклад съдържа поверителни данни и в него са посочени лични данни, а именно името, фамилията, длъжността и степента на далите обяснения лица, които позволяват да се установи

самоличността им. Ето защо Съдът на публичната служба решава да поиска от Комисията неповерителен вариант на доклада от разследването, в който да заличи горепосочените лични данни, и да предостави този неповерителен вариант на жалбоподателката. Накрая Съдът на публичната служба постановява да се върнат на Комисията останалите документи, които тя му е предоставила в изпълнение на определението от 6 април 2011 г. С писмо от 31 май 2011 г. секретариатът на Съда на публичната служба уведомява страните за тези решения.

19 На 7 юни 2011 г. Комисията представя неповерителен вариант на доклада от разследването, а жалбоподателката изразява становище по него с писмо, получено в секретариата на Съда на публичната служба на 15 юли 2011 г., заедно с три приложения. Становището на жалбоподателката е предоставено на Комисията, като на 29 юли последната внася бележки по това становище, впоследствие допълнени с писмо от 30 август 2011 г., към което тя прилага множество документи.

20 С писмо от 3 октомври 2011 г. жалбоподателката внася два документа, за представянето на които е съобщила в становището си от 15 юли 2011 г.

21 В подготвителния доклад за съдебното заседание жалбоподателката е поканена в хода на това заседание да отговори на възражението за липса на процесуална предпоставка, направено от Комисията в писмената защита, както и да изрази становище по документите, приложени към писмото на Комисията от 30 август 2011 г. От друга страна, Комисията е поканена да изрази в съдебното заседание становище по документите, представени от жалбоподателката на Съда на публичната служба на 28 септември.

По предмета на жалбата

22 Освен отмяната на решението на Комисията от 23 юли 2009 г., с което е отказано продължаването на производството по искането за съдействие, жалбоподателката иска и отмяната на решението от 19 февруари 2010 г., с което е отхвърлена нейната административна жалба срещу посоченото решение.

23 Според постоянната съдебна практика исканията за отмяна, които формално са насочени срещу решение за отхвърляне на жалба по административен ред в случаите, когато това решение няма самостоятелно съдържание, водят до сезирането на Съда на публичната служба с жалба срещу акта, срещу който е насочена административната жалба (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 януари 1989 г. по дело Vainker/Парламент, 293/87, точка 8). Тъй като в случая решението, с което е отхвърлена административната жалба срещу решението на Комисията от 23 юли 2009 г., няма самостоятелно съдържание, жалбата следва да се счита за насочена единствено срещу това решение (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

По допустимостта

Доводи на страните

24 Комисията изтъква, че жалбата е недопустима поради липсата на интерес за жалбоподателката от обжалването. В действителност, дори да се предположи, че жалбата е основателна, отмяната на обжалваното решение не би я удовлетворила. При всички случаи психическият тормоз е прекратен с връщането на жалбоподателката през 2007 г. в седалището на Комисията в Брюксел, а жалбоподателката не е поискала обезщетение за претърпени вреди.

25 Всъщност жалбата имала за цел да се образува ново административно производство за разследване, което да доведе до евентуално дисциплинарно производство срещу втория ръководител на делегацията, или ако фактите бъдат доказани, да бъде просто обявено от гледна точка на правото наличието на тормоз. Що се отнася до първата хипотеза, администрацията впрочем разполагала с широко право на преценка дали да образува дисциплинарно производство срещу дадено длъжностно лице или не, и другите длъжностни лица не можели да я принудят да образува такова. Що се отнася до втората хипотеза, жалбоподателката нямала интерес от обжалването, тъй като Съдът на публичната служба не можел да включва в диспозитива на решенията си правни изявления или констатации.

26 В хода на съдебното заседание жалбоподателката оспорва повдигнатото от Комисията възражение за липса на процесуална предпоставка. По-специално тя изтъква, че жалбата ѝ имала за цел да възвърне достойнството ѝ, за което било необходимо да се прогласи, че е била жертва на психически тормоз. Тя счита, че тази цел обосновава личен интерес от отмяна на обжалваното решение, тъй като именно в случай на отмяната му администрацията ще бъде принудена да преразгледа въпроса дали е била жертва на такъв тормоз.

Съображения на Съда на публичната служба

27 Следва да се отбележи, че в настоящия случай Комисията поддържа възражението си за липса на процесуална предпоставка, повдигнато в писмената ѝ защита, въпреки обстоятелството, че Съдът на публичната служба вече е отхвърлил подобни доводи в решението си по дело Skareby (точки 22—31), което е постановено преди провеждането на съдебното заседание по настоящото дело. При това положение е необходимо да се припомни следното.

28 Безспорно исканията за отмяна на административен акт са недопустими, ако липсва възникнал и все още съществуващ правен интерес от обжалването, тъй като тогава отмяната на оспорения акт не би довела до удовлетворяване на заинтересованото лице.

29 Действително в случая жалбоподателката не търси обезщетение за претърпени в резултат от твърдения тормоз вреди. Вярно е също, че по силата на член 86, параграф 2 от Правилника Комисията разполага с право на преценка дали да образува дисциплинарно производство. Накрая, безспорно е, че твърдяният тормоз е преустановен през август 2007 г., когато жалбоподателката се връща в седалището на Комисията в Брюксел.

30 Въпреки това припомнените по-горе обстоятелства не правят настоящата жалба безпредметна, нито лишават жалбоподателката от интерес да поиска отмяната на обжалваното решение.

31 Всъщност, когато се касае за такъв сериозен въпрос като психическия тормоз, следва да се приеме, че лицето, което твърди, че е жертва на подобен тормоз и обжалва по съдебен ред отказа на институцията да уважи искането му за съдействие, независимо от изложените от Комисията доводи, запазва интереса от обжалването, изискван от съдебната практика като предпоставка за допустимост на жалбата.

32 Този извод се налага поради самата тежест на психическия тормоз — обстоятелства, които могат да имат пагубно отражение върху здравословното състояние на жертвата. Впрочем, ако доброто име на дадено пенсионирано длъжностно лице обосновава интереса му от обжалване на решението за временното му отстраняване, независимо че това решение за отстраняване се счита за отменено от датата на пенсионирането му (Решение на Съда на публичната служба от 30 ноември 2009 г. по дело Wenig/Комисия, F-80/08, точка 35), същото следва да се отнася и за служител, който твърди, че е жертва на психически тормоз, независимо дали тормозът продължава или дали въпросното длъжностно лице или служител прави, възнамерява да направи или дори само има право да направи други искания, по-специално такива за

обезщетение, във връзка с психическия тормоз, на който твърди, че е жертва. В този контекст следва да се добави, че евентуалното признание от страна на администрацията за наличие на психически тормоз само по себе си може да окаже благоприятно въздействие в процеса на възстановяване на засегнатото от тормоза лице.

33 По изложените съображения възражението на Комисията за липса на процесуална предпоставка не може да бъде прието.

По същество

34 В подкрепа на исканията си за отмяна на обжалваното решение жалбоподателката изтъква три основания, съответно изведени, първото, от нарушението на правото на защита и на правото на добра администрация, второто, от нарушението на член 12а, параграф 3 от Правилника, и третото, от наличието на явни грешки в преценката, нарушение на задължението за мотивиране, неизпълнение на задължението за полагане на грижа и неизпълнение на задължението за съдействие.

По първото основание, изведено от нарушението на правото на защита и на правото на добра администрация

35 Както се установява от писмените становища, представени от жалбоподателката в производството, първото основание се състои от две части. В рамките на първата част жалбоподателката оспорва ефективността на проведеното от IDOC административно разследване, докато в рамките на втората възразява срещу недостатъчното си участие в производството, предвид правото на защита и принципа на добра администрация.

По първата част на първото основание, изведена от неефективността на административното разследване

36 В жалбата, с която слага начало на съдебното производство, към който момент все още не е била запозната с доклада от разследването, жалбоподателката първоначално изразява съмнения дали разследване въобще е било извършено.

37 В становището си по доклада от разследването, представен от Комисията в неповерителен вариант на основание на определението на Съда на публичната служба от 6 април 2011 г. (точка 16 и сл. по-горе), жалбоподателката твърди, че този доклад показва липса на старание, обективност и независимост при разследването. В подкрепа на тези твърдения жалбоподателката изтъква, че са изслушани едва четирима от предложените от нея в искането за съдействие около тридесет свидетели. Освен това никъде в доклада от разследването няма позоваване на конкретните примери за тормоз, описани в искането за съдействие, и от него не става ясно дали тези примери са били изобщо разследвани от IDOC. Нещо повече, изводите, направени от IDOC въз основа на определени факти, били пристрастни. Докладът от разследването съдържал също така несъответствия и противоречия. На последно място, обстоятелството, че изявленията на свидетеля C са цитирани ту на френски, ту на английски, хвърляло подозрения върху тези показания, а в изложените от свидетелите A и B факти имало грешки, които водели до съмнения в достоверността им.

38 В това отношение следва да се отбележи, че IDOC разполага с широко право на преценка при воденето на възложените ѝ административни разследвания (вж. в този смисъл Решение на Съда на публичната служба от 13 януари 2010 г. по дело A и G/Комисия, F-124/05 и F-96/06, точка 173). В частност, доколкото ресурсите на тази служба са ограничени, тя проучва възложените ѝ преписки на пропорционален принцип, а именно по начин, който да ѝ позволи

да отдели на всяка проверка необходимата част от времето, с което разполага. Впрочем IDOC разполага с широко право на преценка относно качеството и полезността на свидетелските показания.

39 Следователно в конкретния случай IDOC е била в правото си да изслуша само няколко от предложените от жалбоподателката свидетели. Нещо повече, никое от доказателствата в представената пред Съда на публичната служба преписка не позволява да се приеме, че изборът на IDOC е бил пристрастен или е навредил на качеството на разследването. Що се отнася до критиките на жалбоподателката срещу изявленията на свидетеля C, Съдът на публичната служба не вижда по какъв начин фактът, че показанията на този свидетел са възпроизведени в доклада ту на френски, ту на английски, би довел до съмнение в тях. Що се отнася до отсъствията на жалбоподателката, посочени от свидетелите, те се потвърждават от представени от Комисията документи, така че достоверността на тези свидетели не може да бъде оспорена с довода, че техните твърдения са неточни по този въпрос.

40 Впрочем обсъдените в доклада от разследването въпроси показват, че IDOC е разследвала изтъкнатите по същество твърдения на жалбоподателката за тормоз, макар и, както последната отбелязва, посоченият доклад да не разглежда всички изброени в искането ѝ за съдействие конкретни „примери“. Така IDOC действително е разгледала въпросите относно указанията, които вторият ръководител на делегацията ѝ е давал посредством подчинени лица, относно това дали ѝ е пречил да съставя доклади за политическото положение в Киргизстан, и относно проблема за участието ѝ в срещите на страните донори за Киргизстан.

41 По-нататък, не се установява фактите в доклада от разследването да са представени пристрастно. Така, що се отнася до факта, че след като през 2005 г. се е оплакала на доверено лице за тормоза, който упражнявал спрямо нея първият ръководител на делегацията, жалбоподателката не е продължила с оплакванията, тъй като това лице е отбелязало, че счита поведението на прекия ѝ ръководител за нормално, докладът от разследването по същество само възпроизвежда собствените изявления на жалбоподателката, изложени в допълнението към искането за съдействие от 28 ноември 2008 г.

42 Не се установяват и противоречия в доклада от разследването. Така, макар свидетелят B да заявява, че обичайният метод на работа на втория ръководител на делегацията е бил да предава указания чрез подчинени лица, IDOC стига до извода, че дори той да е действал по този начин с всички свои подчинени, това е било по изключение, тъй като от показанията на различните свидетели се установява, че този ръководител на делегацията действа по този начин само в спешни случаи, по маловажни въпроси и поради отсъствията на заинтересованата. Освен това няма противоречие между твърдението в атестационния доклад на жалбоподателката за 2006 г., че тя често и редовно изготвя отчети за политическото положение в Киргизстан, и обстоятелството, че в доклада от разследването се посочва, че тези отчети, предназначени за службите на Комисията в Брюксел, са съставени в Алмати въз основа на предоставената от жалбоподателката информация. Впрочем нейната ограничена роля при изготвянето на посочените отчети е потвърдена както от свидетеля C, така и от самата жалбоподателка.

43 На последно място, от обстоятелството, че според обясненията на жалбоподателката тя е представлявала адекватно Комисията на срещите на страните донори за Киргизстан, не може да се направи изводът, че разследването на IDOC не е състоятелно. Всъщност тези обяснения наистина свидетелстват за правомощията на жалбоподателката като шарже д'афер ad interim, както и за гласуваното ѝ доверие да представлява Комисията, и противоречат на твърденията на втория ръководител на делегацията, че „у всички останали донори за Киргизстан впечатлението“ е било обратно. Въпреки това IDOC не се задоволява само да се запознае с изявленията на втория ръководител на делегацията. Тя събира и други обяснения, които поставят ударението върху „общия контекст“, а именно невъзможността жалбоподателката да

присъства на всички официални събития и да изпълни всички възложени ѝ задачи, по-специално заради отсъствието ѝ в момент, когато институцията трябвало да изготви стратегията си в рамките на посочените срещи на страните донори.

44 Предвид гореизложеното и представените от страните документи, Съдът на публичната служба счита фактическата обстановка за изяснена и приема, от една страна, за неоснователно твърдението за нарушение, изведено от неефективното провеждане на разследването от IDOC, а от друга — че следва да бъдат оставени без уважение изложените в становището ѝ по доклада от разследването искания на жалбоподателката, първо, Съдът да изслуша показанията на представители на международни организации, неправителствени организации или държави членки, или поне да постави на Комисията въпрос защо IDOC е избрала да изслуша само някои от посочените от нея свидетели, второ, да задължи Комисията да представи въпросите, поставени на свидетелите, и трето, да изслуша лицата, чиито писмени изявления е приложила към посоченото становище.

По втората част на първото основание, изведена от нарушение на правото на защита и на принципа на добра администрация

45 Позовавайки се на нарушение на правото на защита и „изискванията за добра администрация“, които извежда от член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права, жалбоподателката твърди, че е трябвало да ѝ бъде предоставен достъп до доклада от разследването, както и до доказателствата, на които той се основава, и че е трябвало да бъде изслушана по съдържанието на тези документи преди приемането на обжалваното решение от ОН.

46 Следва да се посочи обаче, че жалбоподателката не може да се позовава на задължението на Комисията да спазва правото на защита, което съгласно постоянната съдебна практика се налага като основен принцип на правото на Съюза във всяко производство срещу лице, което може да завърши с увреждащ го акт (Решение на Съда от 9 ноември 2006 г. по дело Комисия/De Bry, C-344/05 P, точка 37, Решение на Първоинстанционния съд от 17 октомври 2006 г. по дело Bonnet/Съд, T-406/04, точка 76, Решение по дело Wenig/Комисия, посочено по-горе, точка 48). Всъщност производство по разследване, водено от IDOC по направено искане за съдействие от страна на длъжностно лице с твърдения за тормоз, по никакъв начин не би могло да се приравни на производство за разследване, водено срещу това длъжностно лице.

47 От друга страна, без да е нужно да се разглежда въпросът за неговото действие във времето, е достатъчно да се припомни, че член 41 от Хартата на основните права възпроизвежда съдебната практика, прогласила съществуването на общия принцип на добра администрация (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 14 октомври 2004 г. по дело K/Съд, T-257/02, точка 104), както впрочем се подчертава във връзка с член 41 в разясненията към нея (ОВ C 303, стр. 17).

48 От тази гледна точка следва да се приеме, че жалбоподателката може да се позовава на процесуални права, които са различни от правото на защита, но не са така широки като последното (относно това последно разграничение вж. Решение на Съда от 29 юни 2010 г. по дело Комисия/Alrosa, C-441/07 P, точка 91 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 ноември 1997 г. по дело Kaysersberg/Комисия, T-290/94, точка 108).

49 В случая е безспорно, че жалбоподателката е имала трикратна възможност да изложи доводите си: в рамките на искането за съдействие, чрез допълнителните уточнения, представени в писмен вид на 28 ноември 2008 г., и при изслушването ѝ от IDOC в рамките на административното разследване.

50 Тъй като процесуалните права, които жалбоподателката може да предяви в случая, не включват право на достъп до доклада от разследването и до събраните от IDOC доказателства, нито право да бъде изслушана по съдържанието на тези документи преди приемане на обжалваното решение, следва, че втората част на първото основание, изведена от нарушението на правото на защита и на принципа на добра администрация, следва да се отхвърли.

51 Вследствие на отхвърлянето на двете му части първото основание следва да се отхвърли.

По второто основание, изведено от нарушението на член 12а, параграф 3 от Правилника

52 На първо място, жалбоподателката изтъква, че ОН възприема изцяло заключенията на IDOC, че не е упражнен тормоз, с мотива че като свикал пряко подчинените ѝ членове на персонала в Алмати, за да обсъди работата им в нейно отсъствие и да им даде указания, които те да ѝ предадат, вторият ръководител на делегацията се отнесъл към нея не по-различно отколкото към другите служители на средно ниво в делегацията в Алмати. Всъщност член 12а, параграф 3 от Правилника не поставя определението за психически тормоз в зависимост от наличието на дискриминация.

53 Най-напред следва да се припомни, че ако дадено решение, с което изрично се отхвърля административна жалба, съдържа нови съществени уточнения по мотивите, изложени от администрацията в първоначалното решение, определянето на конкретните мотиви на администрацията трябва да става при съвместен прочит на двете решения (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 10 юни 2004 г. по дело Eveillard/Комисия, T-258/01, точка 31).

54 С оглед на това уточнение, от решението, с което е отхвърлена административната жалба, е видно, че Комисията не поставя признаването на тормоз в зависимост от наличието на дискриминация. Всъщност в отговор на довода на жалбоподателката, че вторият ръководител на делегацията давал пряко указания на нейните подчинени, ОН изтъква единствено че според констатациите на IDOC, от една страна, вторият ръководител на делегацията имал такова поведение не само по отношение на заинтересованото лице, а че това му поведение отговаряло на цялостния му стил на ръководене на персонала, и от друга страна, че несъгласието на жалбоподателката с този стил само по себе си не е достатъчно, за да бъде квалифициран той като тормоз.

55 На второ място, жалбоподателката счита, че обжалваното решение не е съобразено с член 12а, параграф 3 от Правилника, тъй като последният не поставя установяването на тормоз в зависимост от условието засегнатите лица да са повече от едно, докато обжалваното решение, както и решението, с което е отхвърлена административната жалба, отдава значение на факта, че никое друго лице, работещо в регионалната делегация в Алмати или в регионализирана делегация, не е подало жалба за психически тормоз срещу втория ръководител на делегацията.

56 Следва обаче да се изтъкне, че като отбелязва липсата на друга жалба за тормоз срещу втория ръководител на делегацията, Комисията само отговаря на твърдението на жалбоподателката, че жертви на упражняван от него психически тормоз са били и други членове на персонала.

57 На трето място, жалбоподателката оспорва обжалваното решение и решението, с което е отхвърлена нейната административна жалба, поради това че те се основават на заключенията на IDOC, която счита намерението за тормоз за необходимо условие за установяване на психически тормоз, въпреки че съгласно член 12а, параграф 3 от Правилника такова условие не се изисква според тълкуването, дадено от Съда на публичната служба в Решение от 9 декември 2008 г. по дело Q/Комисия (F-52/05, частично отменено с Решение на Общия съд от 12 юли 2011 г. по дело Комисия/Q, T-80/09 P, но единствено в точка 2 от диспозитива, в която Комисията е осъдена да

заплати на Q обезщетение, наричано по-нататък „Решение по дело Q/Комисия“). Наистина жалбоподателката изтъква, че в решението, с което е отхвърлена нейната административна жалба, ОН е посочил, че IDOC само е искала да подчертае факта, че жалбите за тормоз следва да бъдат разглеждани, без да се вземат предвид субективните впечатления на жалбоподателя, но тя счита, че по този начин ОН е подминал с мълчание извода на IDOC, че тя „не е [била] обект на поведение, което обективно е имало за цел да накърни доброто ѝ име или да влоши съзнателно условията ѝ на труд“.

58 Комисията отвръща, че Решение по дело Q/Комисия е изключително субективно, доколкото в противоречие с предходната съдебна практика в него наличието на тормоз вече не е подчинено на изискването упражняващото тормоза лице да е имало намерението чрез своите прояви да накърни доброто име на засегнатото лице или да влоши съзнателно условията му на труд. Това решение на Съда на публичната служба създавало опасност прекомерно чувствителните длъжностни лица или служители да се възползват от институциите. Според Комисията определението за тормоз би следвало да отчита изразеното или предполагаемо намерение на лицето, за което се твърди, че упражнява тормоз, възприятията на предполагаемата жертва, обективните факти и контекста, в който те са настъпили. Впрочем в точка 135 от Решение по дело Q/Комисия Съдът на публичната служба уточнява, че за да бъдат квалифицирани като тормоз, дадените прояви трябва да са довели „обективно“ до накърняване на доброто име на засегнатото лице или влошаване на условията му на труд. Това уточнение обаче е недостатъчно, тъй като не може да предотврати под ударите на член 12а, параграф 3 от Правилника да попадне и поведение, което не е непристойно, но „обективно“ може да доведе у лица с психологически проблеми до влошаване на условията на труд или да създаде чувство за малоценност.

59 Ето защо Комисията счита, че вместо Съдът на публичната служба да се връща към съдебната практика, предхождаща решението по дело Q/Комисия, би било уместно при всички случаи установяването на тормоз да бъде поставено в зависимост от това дали спорното поведение има достатъчно обективно проявление в действителността, в смисъл че то се възприема като непристойно от безпристрастен, разумен и нормално чувствителен наблюдател.

60 В случая Комисията твърди, че поведението на втория ръководител на делегацията обективно не е от естество да накърни доброто име на жалбоподателката или да влоши условията ѝ на труд, и следователно не може да бъде квалифицирано като непристойно в горепосочения смисъл, а напротив, това поведение е съвсем обичайно в рамките на служебните отношения. Обстоятелството, че нито един друг член на персонала на делегацията в Алмати, поставен при това в подобни условия, не се е възприел като жертва на тормоз от страна на втория ръководител на делегацията, посочва, че чувството на тормоз у жалбоподателката произтича единствено от собственото ѝ възприятие за нещата.

61 Впрочем IDOC и ОН приемат, че по своето естество обстоятелствата не представляват прояви на тормоз, поради което обжалваното решение е обосновано само отчасти с липсата на умишлено поведение у втория ръководител на делегацията.

62 Накрая, инкриминираното поведение на втория ръководител на делегацията не е многократно и систематично, както се изисква в определението за психически тормоз.

63 В това отношение следва да припомним, че в точка 133 и сл. от Решение по дело Q/Комисия Съдът на публичната служба приема, че член 12а, параграф 3 от Правилника не прави злонамереността от страна на лицето, за което се предполага, че упражнява тормоз, необходим

елемент от квалификацията на психическия тормоз. Всъщност в това решение (вж. също и Решение на Съда на публичната служба от 9 март 2010 г. по дело N/Парламент, F-26/09, точка 72) Съдът на публичната служба приема следното:

„134 [Ч]лен 12а, параграф 3 от Правилника определя психическия тормоз като „непристойно поведение“, за чието установяване се изисква то да отговаря на две кумулативни условия. Първото условие е свързано с наличието на физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, които се осъществяват „през определен период от време, многократно или систематично“ и са „извършени умишлено“. Второто условие, отделено от първото със запетая, изисква тези физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, да водят до „урон[ване на] личността, достойнството или накърня[ване на] физическата или психологическата цялост на друго лице“.

135 Поради обстоятелството, че наречието „умишлено“ се отнася до първото условие, а не до второто, е възможно да се направи извод в две насоки. От една страна, физическите действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, посочени в член 12а, параграф 3 от Правилника, трябва да имат умишлен характер, което изключва от приложното поле на тази разпоредба проявите, извършени случайно. От друга страна обаче, не се изисква тези физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, да са извършени с намерението да се урони личността, достойнството или да се накърни физическата или психологическата цялост на дадено лице. С други думи, по смисъла на член 12а, параграф 3 от Правилника може да има психически тормоз, без упражняващото тормоз лице да е имало намерението чрез своите прояви да накърни доброто име на засегнатото лице или да влоши съзнателно условията му на труд. Достатъчно е само проявите на упражняващото тормоз лице, стига да са умишлени, да са довели обективно до такива последици“.

64 По същество Комисията счита, че тази съдебна практика отдава прекалено голямо значение на субективните усещания на лицето, което твърди, че е жертва, и води до несигурност.

65 В точка 135 от Решение по дело Q/Комисия Съдът на публичната служба обаче уточнява, че за да бъдат квалифицирани като тормоз, спорните прояви трябва „да са довели обективно до […]“ накърняване на доброто име на засегнатото лице или влошаване на условията му на труд. Доколкото тези прояви трябва по силата на член 12а, параграф 3 от Правилника да са непристойни, от това следва, че квалификацията на тормоза е поставена в зависимост от условието той да има достатъчно обективно проявление в действителността, в смисъл че безпристрастен и разумен, нормално чувствителен наблюдател, поставен при същите условия, може да го определи като прекомерен и укорим.

66 В случая в доклада си IDOC констатира, че „екипът, извършил разследването, [е] стиг[нал] до извода, че [заинтересованото лице] не е [било] обект на поведение, което обективно има за цел да урони доброто му име или да влоши умишлено условията му на труд, [и както] изглежда[ло], като се изключат субективните впечатления на това лице, нито едно от изложените събития или поведение, разгледани поотделно или в тяхната съвкупност, не би могло да се определи като психически тормоз“.

67 Все пак въпросът, на който Съдът на публичната служба следва да отговори, е дали в обжалваното решение и при отхвърляне на административната жалба Комисията е преценила положението на жалбоподателката от позицията на погрешно тълкуване на член 12а от Правилника — че намерението на автора на инкриминираните действия да урони доброто име или да влоши съзнателно условията ѝ на труд е условие за наличието на тормоз.

68 Както впрочем изтъква самата жалбоподателка, в решението, с което е отхвърлена административната жалба, ОН посочва, че твърденията за тормоз трябва да се разгледат „независимо от субективното впечатление на засегнатото лице“. Освен това мотивите на обжалваното решение и на решението, с което е отхвърлена административната жалба, са насочени към това да се докаже, че твърденията на жалбоподателката за тормоз нямат обективен характер. Така в обжалваното решение се изтъква, че фактът, че вторият ръководител на делегацията дава указания пряко на подчинените на жалбоподателката, съответства на обичайния му стил за ръководене на персонала, без да са установени особени обстоятелства, от които да проличава, че това поведение е възприето тенденциозно с цел пренебрегване на жалбоподателката. По-нататък, в отговор на искането на жалбоподателката за проверка, изложено в допълнението към искането за съдействие от 28 ноември 2008 г., отново в обжалваното решение Комисията посочва, че няма друго длъжностно лице или служител, което или който да се е оплакал(о) от поведението на втория ръководител на делегацията. На последно място, решението, с което е отхвърлена административната жалба, е обосновано с обективен анализ на функциите на жалбоподателката, при който Комисията стига до извода, че тя е част от средния управленски персонал и че в тази нейна позиция нямало пречка вторият ръководител на делегацията да я замени с друго длъжностно лице, което да присъства на срещите на страните донори за Киргизстан.

69 Доколкото установяването на наличие на тормоз, по смисъла на разпоредбите на Правилника, както те са тълкувани от Съда на публичната служба, предполага:

— умишлен характер на дадените физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия,

— при все това, без да се изисква тези физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, да са извършени с намерението да се урони личността или достойнството или да се накърни физическата или психологическата цялост на дадено лице,

— но при условие те да са довели обективно до накърняване на доброто име на засегнатото лице или влошаване на условията му на труд,

доводът на Комисията, изведен от това, че инкриминираните действия обективно не са били от естество да доведат до уронване на доброто име на жалбоподателката, сам по себе си е достатъчен, за да обоснове от правна страна обжалваното решение с оглед на член 12а от Правилника, при това независимо от тълкуването на IDOC.

70 Впрочем следва да се отбележи наистина твърде субективния характер на преценката на жалбоподателката за действията на втория ръководител на делегацията, които тя критикува. Макар че тя се оплаква, че отношението му е уронило доброто ѝ име пред посолствата и представителствата на международни организации, представени в седалището на регионализираната делегация в Бишкек, приложените от нея към становището ѝ по доклада от разследването документи сочат тъкмо обратното, тоест че тя се е ползвала с уважение в тези среди.

71 Въз основа на гореизложеното второто основание следва да се приеме за неоснователно.

По третото основание, изведено от наличието на явни грешки в преценката, нарушение на задължението за мотивиране, неизпълнение на задължението за полагане на грижа и неизпълнение на задължението за съдействие

72 С оглед на доводите, изложени от жалбоподателката в подкрепа на третото основание, то следва да се раздели на първа част, изведена изключително от неизпълнение на задължението за мотивиране, и втора част, изтъкваща по същество множество явни грешки в преценката, от които жалбоподателката стига и до извод за нарушение на задължението за мотивиране, както и за неизпълнение на задълженията за полагане на грижа и за оказване на съдействие.

По първата част на третото основание, изведена от нарушение на задължението за мотивиране

73 Жалбоподателката изтъква, че обжалваното решение, както и решението, с което е отхвърлена административната жалба, са недостатъчно мотивирани, тъй като Комисията не дава отговор на твърдението ѝ, че вторият ръководител на делегацията е продължил практиката на предшественика си да изпраща в Киргизстан служители, назначени в регионалната делегация в Казахстан, без да се допитва до нея, или поне без да я уведоми за това, като по този начин я поставял в неудобно положение пред властите в държавата домакин и пред дипломатическата общност.

74 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 25, втора алинея от Правилника следва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на контекста му, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 11 декември 2007 г. по дело Sack/Комисия, T-66/05, точка 65 и Решение на Съда на публичната служба от 13 септември 2011 г. по дело Nastvogel/Съвет, F-4/10, точка 66).

75 Освен това първоначалната непълнота на мотивите може да бъде отстранена с допълнителни уточнения, направени дори в хода на съдебното производство, когато преди подаването на жалбата си заинтересованото лице вече разполага с информация, която може да послужи като начало на мотиви (Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 2005 г. по дело Casini/Комисия, T-132/03, точка 36 и Решение на Съда на публичната служба от 1 декември 2010 г. по дело Gagalis/Съвет, F-89/09, точка 67).

76 В конкретния случай е вярно, че в обжалваното решение и в решението, с което е отхвърлена административната жалба, конкретно не се посочва твърдението за нарушение, че вторият ръководител на делегацията поставил жалбоподателката в неудобно положение, като изпратил в Киргизстан служителите, назначени в регионалната делегация в Казахстан, без да се допита до нея или поне да я уведоми за това. При все това се налага констатацията, че посочените решения са мотивирани и от мотивите им най-малкото се установява, че решението кой да го замества на срещите и посочването на друг служител, а не на жалбоподателката за тази цел, са част от нормалните ръководни правомощия на втория ръководител на делегацията.

77 Комисията освен това допълва мотивите си в писмените си становища, представени в рамките на производството. В тях тя посочва, че спорната практика следва да бъде поставена в особения контекст на отношенията между регионализирана делегация и регионална делегация, която запазва определени функции, и че в този контекст тази практика е приемлива. Тя добавя, че са оставени в сила дадените от първия ръководител на делегацията указания, именно по силата на които жалбоподателката трябвало винаги да бъде уведомявана за командировките в Киргизстан, да бъде канена да присъства на провежданите там срещи и да ѝ бъдат предоставяни копия от отчетите за командировките. Ето защо, в контекст, характеризиращ се с

множество проекти и чести срещи, Комисията стига до извода, че обстоятелството, че жалбоподателката невинаги е надлежно уведомявана, би могло да се дължи по-скоро на случаен пропуск, отколкото на опит да бъде уронено името ѝ.

78 Предвид горното първата част на третото основание следва да се отхвърли.

По втората част на третото основание, изведена основно от явни грешки в преценката

79 На първо място, жалбоподателката твърди, че в обжалваното решение е допусната явна грешка в преценката, тъй като Комисията погрешно схванала обстоятелството, че вторият ръководител на делегацията в нейно отсъствие е свикал подчинените ѝ служители, за да обсъди задачите им и за да им даде указания, които те да ѝ предадат, като израз на правото на втория ръководител на делегацията да дава указания на подчинените си.

80 При все това излагането на твърдения без никакви доводи в тяхна подкрепа, както прави жалбоподателката, не е достатъчно, за да се установи наличие на явна грешка в преценката. Това е вярно на още по-силно основание в случая, както основателно посочва Комисията, доколкото в особения контекст на отношенията между регионална и регионализирана делегация ръководителят на регионалната делегация може пряко да се обърне към служителите на регионализираната делегация и да предава чрез тях указания на ръководещия регионализираната делегация шарже д'афер, тъй като този персонал остава под негово ръководство. Такъв начин на упражняване на ръководни правомощия не води сам по себе си до уронване на името на ръководещия регионализираната делегация шарже д'афер, нито до влошаване на условията му на труд, ако липсват други обстоятелства в този смисъл. Вербалната нота от 8 юни 2004 г., с която жалбоподателката е представена като шарже д'афер ad interim в Бишкек, потвърждава тези изводи, като уточнява, че „регионализираната делегация в Бишкек е подчинена на делегацията на Комисията […] в Алмати".

81 На второ място, жалбоподателката изтъква, че в обжалваното решение и в решението, с което е отхвърлена административната жалба, са допуснати явни грешки в преценката, доколкото в тях е определена като част от „средния управленски персонал", докато в действителност тя била „дипломатически служител със задграничен мандат — шарже д'афер [ad interim]", и като такава носела по-голяма отговорност от служителите на средно управленско ниво, за което свидетелства Конвенцията за дипломатическите отношения, подписана във Виена на 18 април 1961 г. (наричана по-нататък „Виенската конвенция").

82 Следва обаче да се припомни, от една страна, че посочената по-горе вербална нота от 8 юни 2004 г. подчертава подчинеността на регионализираната делегация в Бишкек спрямо регионалната делегация в Алмати, и от друга страна, да се отбележи, че с тази нота се обявява назначаването на жалбоподателката за „ръководител на секция Киргизстан". Освен това е показателно, че към момента на настъпване на описаните факти жалбоподателката има степен A*9, съответстваща на AD 9, като вследствие горепосочената вербална нота, макар и в качеството на шарже д'афер ad interim в Бишкек, е работила под ръководството и отговорността на ръководителя на регионалната делегация в Алмати, както се установява от извлеченията от атестационните доклади, които тя прилага към преписката по настоящото дело. Нещо повече, в отговор на въпрос на Съда на публичната служба в съдебното заседание жалбоподателката посочва само осем години трудов опит като анализатор на политиката по сигурността в рамките на шведските служби за сигурност, като уточнява, че преди назначаването си в Бишкек не е работила в рамките на ГД „Външни отношения" на Комисията, поне не като шарже д'афер.

83 При това положение, и без да е необходимо да се разглежда статута на шарже д'афер ad interim от гледна точка на Виенската конвенция, която урежда единствено отношенията между дипломатическите мисии и държавите, в които те са акредитирани, не се установява Комисията да е допуснала явна грешка в преценката на служебните отношения между втория ръководител на делегацията и жалбоподателката, като е приела, че в рамките на Комисията последната е била част от средния управленски персонал.

84 Дори да се предположи, че Комисията е дала неправилно тълкуване на значимостта на позицията шарже д'афер ad interim с оглед на Виенската конвенция, жалбоподателката не обяснява по какъв начин тази грешка в тълкуването би довела до явна грешка в преценката на ОН, който отказва да признае наличието на тормоз. Жалбоподателката посочва впрочем, че по този начин ОН е „продълж[ил] да засяга положението ѝ". Въпреки това, дори да се предположи, че според вложения от жалбоподателката смисъл самият ОН е допринесъл за тормоза спрямо нея, се налага констатацията, че грешка в правото не би могла сама по себе си да съставлява такова сериозно действие, каквото е тормозът. В това отношение жалбоподателката не дава никакво обяснение.

85 На трето място, жалбоподателката твърди, че в обжалваното решение е допусната явна грешка в преценката, тъй като Комисията е приела, че тя се оплаква от това, че на друг член на персонала е било възложено изготвянето на доклади за политическото положение в Киргизстан, което ѝ било попречило да поеме тази задача, докато всъщност тя критикувала обстоятелството, че са ѝ дадени подвеждащи указания в тази връзка и по този начин била манипулирана.

86 В това отношение следва да се отбележи, че в искането за съдействие жалбоподателката твърди, че фактът, че вторият ръководител на делегацията е поискал от нея да „допринася" за изясняване на положението в Киргизстан, като съставя „ежедневни доклади от по пет реда", и че е възложил на друго длъжностно лице от делегацията в Алмати задачата да следи размириците в Бишкек през ноември 2006 г., тъй като тя не правела същински политически анализ, създавало у нейните ръководители в седалището на Комисията впечатлението, че тя е некомпетентна да изготвя адекватни политически доклади.

87 В обжалваното решение Комисията отговаря, въз основа на доклада от разследването, че делегацията в Алмати продължила да носи отговорност за съставянето на доклади за политическото положение в Киргизстан, но на жалбоподателката било разрешено и дори била насърчавана да участва в тази задача, което по мълчалив, но безспорен начин изключва напълно хипотезата за манипулиране.

88 Впрочем Съдът на публичната служба не вижда по какъв начин, като е посочила, че жалбоподателката се оплаква, че е била възпрепятствана да съставя доклади за политическото положение в Киргизстан, Комисията е изопачила направеното от нея оплакване, в което се наблягало на факта, че с ограничаване на ролята ѝ в съставянето на тези доклади вторият ръководител на делегацията се е опитал да покаже некомпетентността ѝ в тази област.

89 При всички случаи, твърдяното изопачаване на съдържанието на жалбата за тормоз на жалбоподателката по същество не може да доведе до явна грешка в преценката в обжалваното решение.

90 На четвърто място, жалбоподателката изтъква, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката на нейните правомощия, като е приела, че вторият ръководител на делегацията е имал правомощието да реши кой да го замества на срещите със страните донори за Киргизстан или с други представители, когато той не участвал лично на тях. Всъщност като „дипломатически служител със задграничен мандат — шарже д'афер [ad interim]" — тя единствена имала право по силата на Виенската конвенция да представлява Комисията в отсъствието на ръководителя на делегацията.

91 Съдът на публичната служба не намира обаче за необходимо да решава въпроса дали назначаването на шарже д'афер ad interim за ръководител на дадена регионализирана делегация е пречка за ръководителя на регионалната делегация, на която е подчинена тази регионализирана делегация, да определи друго длъжностно лице, което да представлява Комисията на срещите, организирани в страната, в която е акредитиран този шарже д'афер.

92 Всъщност, дори да се предположи, че в случая Комисията е тълкувала неправилно правомощията на шарже д'афер ad interim с оглед на Виенската конвенция, тази евентуална грешка при прилагане на правото не би могла да доведе до заключението, че ОН е допуснал явна грешка в преценката, като е отказал да признае наличието на тормоз. Наистина жалбоподателката подчертава, че вторият ръководител на делегацията е поискал друго длъжностно лице да ръководи среща на страните донори за Киргизстан, с уточнението „не [жалбоподателката]". Въпреки това, дори този подход да не ѝ се е харесал, с него не би могло да се докаже, че е допусната явна грешка в преценката относно наличието на психически тормоз, който предполага трайно, многократно или систематично поведение и при чието тълкуване не може да се дава превес на субективното възприятие на лицето, което твърди, че е засегнато. Следва обаче да се присъединим към констатацията на Комисията, че в своя атестационен доклад за 2007 г. жалбоподателката изтъква, че е участвала редовно в координационните срещи на страните донори за Киргизстан. В атестационния доклад за 2006 г. жалбоподателката посочва също така, че през тази година е имала активна роля на дипломатическата сцена. Ето защо в случая непристойното според нея поведение на втория ръководител на делегацията по никакъв начин не може да се приеме за трайно, многократно или систематично по смисъла на член 12а от Правилника.

93 В крайна сметка, макар и, както посочва IDOC, много от показанията да разкриват липсата на яснота при определяне на съответните задачи на регионалните и на регионализираните делегации и макар и тази неяснота да стои в основата на изпитаните от жалбоподателката затруднения, организационните несъвършенства при разпределението на задачите в рамките на генерална дирекция на Комисията не биха могли сами по себе си да доведат до наличието на тормоз.

94 Доколкото от наличието на твърдените и разгледани по-горе явни грешки в преценката жалбоподателката прави извод и за нарушение на задължението за мотивиране, достатъчно е да се отбележи, че доколкото не установява наличието на такива грешки, тя не успява да докаже, че ОН е нарушил задължението си за мотивиране. Нещо повече, порокът в мотивите като основание, засягащо формата на акта, не следва да се смесва с материалната незаконосъобразност (вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, точка 72).

95 Накрая, от твърдените явни грешки в преценката жалбоподателката прави извод и за напразно изложени от нея доводи за неизпълнение на задължението за полагане на грижа и за оказване на съдействие по смисъла на член 24 от Правилника. Доколкото основанията, изведени от явни грешки в преценката, се отхвърлят, следва да бъдат отхвърлени и последните изтъкнати основания.

96 Отхвърлянето на третото основание води до отхвърляне на жалбата като цяло.

По съдебните разноски

97 Съгласно член 87, параграф 1 от Процедурния правилник, без да се засяга действието на другите разпоредби на дял II, осма глава от посочения правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно параграф 2 от същия член,

когато справедливостта изисква това, Съдът на публичната служба може да реши дадена страна, макар и загубила делото, да бъде осъдена да заплати само частично съдебните разноски и дори да не бъде осъдена за тях.

98 От гореизложените мотиви следва, че жалбоподателката е загубила делото. Освен това Комисията изрично е поискала жалбоподателката да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. Все пак с оглед на това, че направеното от Комисията възражение за липса на процесуална предпоставка е отхвърлено, следва да бъде приложен член 87, параграф 2 от Процедурния правилник и жалбоподателката да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски, както и три четвърти от съдебните разноски на Комисията.

По изложените съображения

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (трети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-жа Skareby да понесе направените от нея съдебни разноски, както и три четвърти от съдебните разноски на Европейската комисия.

3) Европейската комисия понася една четвърт от направените от нея съдебни разноски.

Van Raepenbusch Barents Bradley

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 май 2012 година.

Секретар
W. Hakenberg

Председател
S. Van Raepenbusch